

ת"פ 6283/05/13 - מדינת ישראל נגד איתמר רביבו - נוכח

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 6283-05-13 מדינת ישראל נ' רביבו
בפני כב' השופט אמיר דורון
המאשימה
מדינת ישראל
ע"י ב"כ המתמחה אירית אלפסי
נגד
הנאשם
איתמר רביבו - נוכח
ע"י ב"כ עו"ד אורי דייגי

19 מרץ 2017

גזר דין

רקע

1. הנאשם לאחר הודייתו בעובדות כתב אישום מתוקן, הורשע ביום 10.9.13 בעבירה של גניבה והסגת גבול, עבירה על סעיף 384 ועל סעיף 447(א)(1) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**החוק**) בהתאמה.
2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 28.4.11, התפרץ הנאשם ביחד עם אחרים, דרך כניסתו האחורית, לבית ספר בבאר שבע, במטרה לגנוב מתוכו. באותן נסיבות, גנב הנאשם מבית הספר, ביחד עם האחרים, שלושה מסכי מחשב.
3. ביום 19.3.14, צירף הנאשם כתב אישום מתוקן בת.פ. 66463-10-13 והורשע בו לאחר הודייתו, בעבירה של גניבה, עבירה על סעיף 384 בחוק.
4. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן שצורף, ביום 9.11.12 בבאר שבע, גנב הנאשם מכשיר טלפון נייד מסוג איפון מהמתלון בכך שחטפו מידי ונמלט עמו מהמקום.

תמצית תסקירי שירות המבחן

5. בעניינו של הנאשם הוגשו ארבעה תסקירי שירות המבחן.
בקליפת אגוז, ניתן לומר כי התסקירים הראשונים בעניינו של הנאשם, שהוגשו בשנת 2014, לימדו על העדר שיתוף פעולה מלא עם שירות המבחן, וכן על קושי של הנאשם להתמודד עם האחריות הנדרשת ממנו בנסיבות העניין. נתונים אלו הובילו את שירות המבחן שלא להמליץ על ביטול הרשעת הנאשם, תוך שבא בהמלצה לענישה צופה פני עתיד, ביחד עם רכיב כלכלי שיושת כפיצוי למתלוננים.
בחלוף הזמן, הוגש בעניינו של הנאשם תסקיר עדכני יותר, מיום 6.6.16. בתסקירו זה, סקר שירות המבחן, את התמורות שחלו בנאשם מבחינה תעסוקתית, משפחתית וייחסו לקשר עם שירות המבחן.
שירות המבחן התרשם כי הנאשם שינה אורחותיו. נוכח בגרותו וחשיפתו לחברה נורמטיבית כיום, לרבות התמדתו

במישור התעסוקתי, וניתוק הקשר שלו עם חברה שולית, סבר שירות המבחן, כי יש מקום לשנות את ההמלצה שניתנה בעניינו של הנאשם, לרבות זו שעסקה בסוגיית הרשעתו בדיון.

כיום, על סמך מכלול נתוני הנאשם, והצורך בחיזוק השינוי החיובי שערך הנאשם, וכן נוכח פגיעה אפשרית בתעסוקת הנאשם לו תיוותר הרשעתו על כנה, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעת הנאשם, תוך השתתפות עונש בדמות צו של"צ בהיקף של 160 שעות.

תמצית טיעוני הצדדים:

6. בטיעוני המאשימה, שנטענו ביום 24.2.15, ציינה המאשימה כי הערכים שנפגעו ממעשי הנאשם, עוסקים בזכות הציבור להגנה על קניינו ופרטיותו. מידת הפגיעה בערכים אלו מכופלת, נוכח העובדה שהמעשים שביצע הנאשם, בוצעו לאחר תכנון מקדים. לדידה, מתחם העונש ההולם, נע בין חודש מאסר בפועל ברף התחתון, לבין 6 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, זאת לצד רכיבי ענישה נוספים.

7. העובדה שהנאשם הודה, והינו צעיר הנעדר עבר פלילי אין בה כדי למנוע הצורך בהחמרת הענישה במקרה דנן. נוכח האמור, עתרה להשתתפות עונש של 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס כספי משמעותי, פיצוי לנפגעי העבירה, וחתימה על התחייבות להימנע מעבירה.

8. **ב"כ הנאשם**, טען לעונש בשתי הזדמנויות, הראשונה ביום 24.2.15, והשניה ביום 31.1.17. בליבת טיעוני ב"כ הנאשם, עמדה לאורך הדרך התפיסה לפיה יש להקל עם הנאשם, במיוחד כעת, משעבר כברת דרך משמעותית במיוחד, ושינה אורחותיו.

לדידו של ב"כ הנאשם, מדובר במי שהיה צעיר בגיר בביצוע העבירות, ולאחר הרשעותיו, שירת שירות צבאי מלא ותורם. סבר כי ככל שתיוותר הרשעת הנאשם על כנה, הרי שיש להשית עליו עונש צופה פני עתיד, ובמידה ותתקבל בקשתו לביטול הרשעתו, הרי שיש לאמץ את תסקיר שירות המבחן.

באשר לרכיב הפיצוי, אותו ביקש הנאשם להפקיד בעבר (ראה פרוטוקול הדיון מיום 24.2.15), ציין כי הנאשם לא הצליח לעמוד בתשלומים אלו, הגם שהיה נכון לעשות כן.

9. הנאשם ציין בדבריו ביום 24.2.15, כי מביע הוא צער על מעשיו, ואף ביקש סליחה מהמתלונן שגנב את הטלפון הנייד שלו. לדברים אלו הוסיף (ביום 31.1.17) כי מצבו הכלכלי קשה וביקש כי בית המשפט יקל עליו ככל הניתן.

קביעת המתחם ההולם

הערכים המוגנים:

10. הערכים המוגנים שנפגעו בשל מעשי הנאשם במקרי ההתפרצות והגניבה הם ערכי השמירה על בטחון הציבור ושלווה נפשו, וההגנה על פרטיותו וקניינו. אין שוני רב בערך המוגן, הקיים בהתפרצות לבית עסק או

לכל מקום אחר, לרבות דירה, שכן בכל המקרים, מצפה בעל העסק, כי רכושו יישאר שלם, פרטיותו לא תפגע ושלא יחווה פגיעה רגשית ואחרת הנובעות ממעשים אלו. כך נכונים הדברים גם כאשר בוחנים את הערך שנפגע ממעשי הנאשם עת גנב את מכשיר הטלפון הסלולארי של המתלונן, מקרה בו מתחדד הצורך במניעת התופעה של שילוב בין מעשי אלימות לעבירות רכוש.

מדיניות הענישה הנוהגת:

11. בחינת מדיניות הפסיקה הקיימת במקרי התפרצות, אשר בנסיבות ביצוע העבירות ניתן לבחון התאמתן באנלוגיה המתבקשת למיוחס לנאשם בכתב האישום בו הורשע, מעלה כי בתי המשפט השונים, ובראשם בית המשפט העליון, הביעו עמדה חד משמעית באשר לחומרתן הרבה של עבירות אלו, והבהירו הצורך בנקיטת מדיניות שיפוטית מחמירה ומרתיעה בגין.

כך למשל, ברע"פ 1708/08 **מרדכי לוי נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (מיום 21.2.08):

"ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה יידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי סורג ובריח - כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור."

ועוד נאמר באותו פסק דין:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו - אפשר לומר - למכת מדינה, למקור דאגה וטרזניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם."

לא למותר לציין, כי בנוסף לחומרה הרבה המיוחסת לפגיעות בפרטיות ובקניין הפרט, הנובעות ממעשי הנאשם במקרה שלפנינו, חומרה יתרה מיוחסת לעבירות הרכוש בכלל, ולאילו הכרוכות בהסגת גבול למבנים בפרט, באשר אין לצפות מהלכיהם של עבריינים, אשר ממילא מרהיבים עוז רב בנפשם בשעת מעשים אלה, ודומה כי בנסיבות מסוימות, גדל הפוטנציאל להסלמת אירועי הסגת הגבול והגניבה, ואלו עשויים להביא אף לכדי סיכון חיי אדם ממש.

ויפים לעניין זה דבריה של כבוד השופטת בייניש (כתוארה אז), בבש"פ 5431/98 **פרנקל נ' מדינת ישראל** [פורסם במאגרים] (מיום 18.9.98) כי:

"מעשים שנועדו לפגוע ברכוש ולשלול רכוש פוגעים בסדרי החברה, פוגעים גם

בזכויותיהם היסודיות של יחידה, ובנסיבות מסוימות יש בהם כדי לסכן את ביטחונה של החברה ואת ביטחונם של כל אדם בה. בנוסף על כך, עבירות רכוש טומנות בחובן סיכון טבוע כי בתנאים מסוימים הן יבוצעו באלימות ותוך סיכון חיי אדם, או שלמות גופו; אם לצורך השגת הרכוש, אם לשם שמירה עליו, ואם לצורך הימלטות המבצעים מעונש.

לעניין זה, ראוי להפנות באנלוגיה המתבקשת, לדברים שנאמרו על ידי כב' השופט א. שהם, ברע"פ 398/14 ערג' נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (16.3.14):

" עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכוש של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונם, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים."

מדיניות הענישה הנוהגת:

12. בחינת הפסיקה הקיימת במקרים דומים, מעלה מנעד של ענישה, הנע בין תקופות מאסר קצרות בנות חודשים בודדים, לבין תקופות מאסר ממושכות. יש לזכור, כי בשיקולי הענישה, בתי המשפט לוקחים בחשבון את נסיבות העושה והמעשה בצורה פרטנית ובהתאם לנסיבות כל מקרה ומקרה, כשבין היתר בוחן בית המשפט האם נגנב במהלך ביצוע העבירה רכוש ובאם כן סוגו ושווי.

לעניין זה ראה מקצת מן הדוגמאות בפסיקה:

א. ברע"פ 8114/10 אבו חדיד נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (מיום 7.11.10), דחה בית המשפט העליון בר"ע על ענישה שהושתה בבית המשפט המחוזי במסגרת ערעור על קולת העונש, בעניינו של מי שהורשע בפריצה לבית עסק וגניבה של מתקן מים, מחשב וציוד נוסף. שם דובר בעורר בעל עבר פלילי שלא לקח אחריות על מעשיו. בית המשפט העליון הותיר את העונש בדמות 10 חודשי מאסר על כנו.

ב. בת"פ (שלום ירושלים) 39898-10-14 מדינת ישראל נ' עותמאן [פורסם במאגרים] (מיום 1.4.15), שם השית בית המשפט על נאשם בן 21 נעדר עבר פלילי, שהודה במסגרת הסדר טיעון ללא מסגרת עונשית מוסכמת, בהתפרצות לבית עסק וגניבה של ציוד תקשורת הימנו, עונש מאסר של ששה חודשים ו-15 ימים.

הנסיבות	הקשורות	בביצוע	העבירות להחלטה בת.פ.	הזה,
<u>הפנתה במשפט להענישה באופן מחמיר במקרים כגון דא. כבודה האדם וחירותו, וכזכות האדם לאוטונומיה על גופו:</u>				

13. במסגרת זו יש לקחת בחשבון העובדה כי באירוע הסגת הגבול והגניבה מבית הספר, היה

הנאשם חלק מחבורה שביצעה העבירות, והיווה ציר מרכזי בה. רכיב זה, של פעולה בצוותא עם אחר לשם מימוש העבירה, שב וצץ כאשר בוחנים את נסיבות ביצוע עבירת גניבת מכשיר הטלפון של המתלונן, בכתב האישום שצורף לתיק.

הנאשם, הגם שפעל ביחד עם אחרים, ידע את האיסור הצמוד לעבירה, ולא הוכחה כל נסיבה מקלה, הימנה ניתן ללמוד על העדר יכולת של הנאשם להבין מעשיו או להימנע מביצועם.

14. הנאשם ביצע את המיוחס לו לאחר תכנון ומחשבה מקדימים ולאחר שתאם זאת עם אחרים.

15. כתבי האישום לא מגלים את מידת הנזק הכלכלי שנגרם למתלוננים בתיקים השונים, אך אמירות המאשימה, שלא נסתרו על ידי הנאשם, העמידו את הנזק שנגרם לבית הספר בכ- 7,000 ש"ח. אין מידע באשר לשווי של מכשיר הטלפון הנייד שנגנב. מכל מקום, לא נטען בכתבי האישום או במסגרת הטענות לעונש בתיקים, כי הרכוש הושב לבעליו.

16. אין מקום לאחד בין מתחמים הענישה ביחס לשני כתבי האישום, שכן בוצעו בנפרד ובמנותק אחד מהשני, על ציר הזמן, המיקום הגיאוגרפי, זהות הקורבן ונתונים נוספים.

17. לאחר שבחנתי את הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות על ידי הנאשם, מידת הפגיעה בערכים אלו, בנסיבות ביצוע העבירות, הרי שאני קובע כי מתחם העונש במקרה של הסגת הגבול והגניבה נע בין חודש מאסר בעבודות שירות ברף התחתון, לבין 10 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, זאת לצד רכיבי ענישה אחרים.

ואילו במקרה של גניבת הטלפון הנייד, נע בין מאסר מותנה ברף התחתון, לבין 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ברף העליון, זאת לצד רכיבי ענישה אחרים.

מיקום העונש במתחם הענישה והאם יש מקום לסטות הימנו:

18. אין חולק כי סטייה ממתחם הענישה, אפשרית במקרה בו מתרשם בית המשפט, כי הדרך לשיקום הנאשם פתוחה בפניו.

הדבר מקבל משנה תוקף, עת עסקינן בנאשם צעיר בימים, שהיה במועד ביצוע העבירות בן 21 ו- 22 בהתאמה ונעדר הרשעות פליליות. אוכלוסייה זו של 'בגיר צעיר', קיבלה התייחסות מיוחדת בפסיקה, עת נאמר כי במקרים אלו יש משמעות גדולה לעין ערוך לסוגית השיקום בעת גזירת הדין.

ראו ע"פ 8480/12 אגאו בלצאו נ' מדינת ישראל (החלטה מיום 23.1.13) [פורסם במאגרים];

"אנו סבורים כי עידוד שיקומו של המערער, ישרת את האינטרס הציבורי על ידי כך שימריצו לשוב לחברה לאחר ששינה את דרכיו. לא מיותר לציין כי המערער, שהיה כבן 20 בעת ביצוע העבירה, משתייך לקבוצה שכונתה על ידי בית משפט זה כ"בגירים-צעירים" (ראו: ע"פ 7515/08 מדינת ישראל נ' גורין) [פורסם במאגרים] (05.01.2009)). אני סבור כי שיקולי השיקום מקבלים משנה תוקף, כאשר לפני גילו של המערער קרוב לגיל הקטינות ולפניו פרושים כל חייו."

19. אין חולק כי סטייה כזו, אפשרית במקרה בו מתרשם בית המשפט, כי הדרך לשיקום הנאשם פתוחה בפניו.

במקרה דנן, התרשמתי מאפיק שיקומי זה בהתייחס לנאשם. שירות המבחן, בא בהמלצה ברורה בעניינו של הנאשם, אשר מעידה כי הותרת הרשעתו הפלילית על כנה, תפגע משמעותית בנאשם ובעתידו התעסוקתי.

הנאשם עבר כברת דרך משמעותית במיוחד, תוך ששירת שירות צבאי מלא כחייל קרבי. יש בכך כדי להראות את הרצינות שיש ליתן לאמירות הנאשם באשר לדרך בה תופס את עתידו והאופן בו מבקש הוא לשנות אורחותיו ודרכיו.

בנסיבות אלו, קיימת חשיבות ניכרת להעדיף את המסלול השיקומי, על פני העונשי.

משכך, הענישה שאגזור על הנאשם במקרה זה, תשים את שיקולי השיקום כערך משמעותי, וכזה הגובר בנסיבות העניין על עקרון הלימת העונש למעשה, זאת במיוחד נוכח העובדה כי מדובר במי שהוא בדמי ימיו וצעיר.

לעניין זה ראה את אמירות בית המשפט העליון ברע"פ 262/14 מוחמד נאשף נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים] (22.1.14).

" בית המשפט יטה לבכר את שיקולי שיקומו של הנאשם על פני שיקולים אחרים כאשר הוא משתכנע כי הנאשם השתקם ושינה את דרכיו, או כי קיים סיכויי ממשי לשיקומו, וכך הוא "במקום שבו נראה כעקבי הליך השיקום שבו מצוי המבקש-המערער" (ראו: רע"פ 8665/12 ברהנה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.5.2013)) - ואילו השמתו של הנידון מאחורי סורג ובריח עלולה לאיין את ההליך השיקומי, או לפגוע בו באופן ניכר."

מובהר לנאשם, בצורה הברורה ביותר, כי העדפת מסלול שיקומו בעת הזו, הינו בבחינת "חוזה" אותו כורתים בית המשפט והחברה כולה עימו.

על פי תנאי ה"חוזה", מקבל הנאשם הזדמנות להותיר מאחור אתמולו ולשפר אורחותיו. יעמוד בהתחייבותו זו, יוכל לשים מאחוריו את הענישה המחמירה יותר שצפויה לו בתיק זה. לא יעמוד בתנאי החוזה, יוכל בית המשפט להשית עליו את העונשים המתבקשים במקרה דנן, במלוא חומרתם.

היה ויבחר הנאשם, שלא לצעוד בשביל זה, אותו אני מתווה עבורו כעת, הרי שידע הוא כי, כמו אותו מטייל התר לו במסלולו על מצוק נישא, כי סטייה מן השביל עלולה להובילו לתהום. זו הדרך, אלו סיכונים.

משכך, ונוכח האמור לעיל, אני מורה בזאת על **ביטול הרשעת הנאשם** בתיק שבכותרת, ובת.פ. 66463-10-13 שצורף כאמור, זאת תוך שאני מותיר הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתבי האישום על כנה.

גזירת העונש

20. בעת גזירת העונש, בהתקיים התנאים המתאימים, יש לבחון את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40'א' לחוק) כפי שהן רלוונטיות לתיק דנן;

- א. מדובר בנאשם צעיר בימים ללא עבר פלילי כלל.
- ב. מדובר בנאשם שטרם פיצה את המתלוננים בתיק, הגם שביקש לעשות כן בעבר.
- ג. מדובר בנאשם שלקח אחריות על מעשיו, היכה על חטא והביע צער על ביצוע העבירות.
- ד. מדובר בנאשם ששירת את המדינה בשירות קרבי משמעותי.
- ה. לקחתי בחשבון את חלופת הזמן המשמעותי ממועד ביצוע העבירות עד למועד גזירת הדין.
- ו. סבורני, כי הפיצוי למתלוננים, יוכל להוות, ולו במקצת, איזון בין הצורך להתחשב בהם כקורבן עבירה במסגרת הענישה הכוללת, לבין הצורך לשמר את האינטרס הציבורי כמפורט לעיל.

21. לאחר ששקלתי את כלל השיקולים לעיל, גוזר אני על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. אני מורה לנאשם לשלם פיצוי לבית הספר מוריה ברח' אברהם אבינו בבאר-שבע בסך של 3,000 ₪, ואילו למתלונן (ע.ת.2) בת.פ. 66463-10-13 פיצוי בסך של 1,750 ₪. הפיצוי בכללותו על שני רכיביו, ישולם בעשרה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר התשלום הראשון יתבצע ביום 10.4.17. וכל שאר התשלומים בכל עשרה בחודש שלאחריו. ככל שלא ישולמו תשלומי הפיצוי כסדרם, יחושבו על יתרת הסכום לתשלום הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

המאשימה, תעביר למזכירות בית המשפט תוך 14 ימים מהיום, את פרטי חשבון הבנק של נפגעי העבירות כאמור לעיל, על מנת שניתן יהא להעביר אליהם את הפיצוי.

- ב. הנאשם יחתום על התחייבות בסכום של 5,000 ₪ להימנע מעבירות רכוש במשך שנה מהיום. היה והנאשם לא יחתום על התחייבות זו תוך 10 ימים מהיום, ייאסר למשך 5 ימים לשם כפיית החתימה על ההתחייבות.

- ג. ניתן בזאת צו של"צ בהיקף של 160 שעות, שיבוצע על ידי הנאשם על פי התכנית שיכין שירות המבחן בעניינו.

הנאשם מוזהר בזאת, כי במידה ויפר הנחיות שירות המבחן או לא ימלא אחר צו השל"צ במלואו, ותוגש בקשה להפקעתו, ישוב עניינו לדין בבית המשפט, ויהא בית המשפט רשאי להשית עליו עונשים נוספים בגין תיק זה, לרבות הרשעתו בדין.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לשירות המבחן אשר מתבקש להעביר את תכנית השל"צ בעניינו של הנאשם לאישור בית המשפט בתוך 60 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"א אדר תשע"ז, 19/03/2017 במעמד הנוכחים.

אמיר דורון , שופט

הוקלדעלידיגלמלול